

TOMÁŠ VINCENEC

KORALÍNA

V LÁHVI OD RUMU

VYVOLÁVAČ

Hle! Tady je!
Na pilířích mé tvorby postavený
celý jeden svět, jenž kulisami jest
pro příběh o dospívání jedné dívky.

Plamen ve skle unášený k daleké souši
ve své duši rozbouřené víc než vlny na moři
čelí nejedné výzvě a nejednomu příkoří.

Symbolické vyjádření platné v čase i bezčase
vypoví Ti, čtenáři, o tom, jak je snadné sejít z cesty
a zbloudit do hororového fantasy.

KORALÍNA
V LÁHVI OD RUMU

Tomáš Vincenec

I. ZAKORKOVÁNÍ

Korek zavrzel a Koralína se octla ve skleněné pasti. Ten muž ji uvěznil v láhvi. Vložil do ní své trápení, kvůli němuž byla ta láhev prázdná. Přes čiré sklo se na ni díval, jak je krásná a bezbranná a nemůže ven.

To měl rád. Usmíval se na ni a jeho žlutý úsměv deformovalo sklo v nechutný, doširoka roztáhlý škleb. A Koralína se jej bála, choulila se na dně láhve a plakala. Muž se smál, protože na spodku láhve konečně našel něco, co hledal, co v žádné jiné láhvi nemohl najít, přestože se tolik nahledal, tolik prázdných láhví prohledávalo jeho zvědavé oko. Napřed jedno, a pak druhé. To, které si z vlastního šílenství vydloubal a vložil do láky ve sklenici, kterou nosil stále s sebou. Neustále se díval na to oko a ono jej sledovalo také. Říkal, že tím okem stále vidí. Nikdo mu to samozřejmě nevěřil, přestože vždy viděl víc než ostatní, víc, než vůbec k vidění bylo. A to se na jeho střízlivém úsudku značně podepsalo.

Jeho stará šeredná tvář byla poseta vráskami, které se s jeho šklebem stále prohlubovaly. Kdyby ho byl kdokoli viděl, pomyslí by si, že je to pirát. Zlý na to byl dost. Kradl, to se ví. Ale jak by si někdo mohl zaměnit malého kleptomana s pirátem? A starou plachetnici s pirátskou vlajkou s luxusní jachtou? Snad jediné, co jej dělalo pirátem, byl jeho papoušek. Byl to věrný společník, ba i mluvil. Kapitán do něj vložil své svědomí, proto mluvil. A bezokému

bláznovi povídal, co nechtěl slyšet. Tomu papouškovi se říkalo Pankáček. Nejen kvůli jeho chocholce, která mu zdobila hlavičku a již se tolik pyšnil, ale hlavně proto, že si neustále pouštěl punk. Často jej pouštěl tak hlasitě, až mu odlétávalo peří, a hudba se spolu s přílivovými vlnami nesla ke břehům, i když jachta kotvila daleko za obzorem. Kapitánovi to bylo jedno, poslední dobou pobýval v rumovém deliriu.

Jednooký Kapitán, papoušek Pankáček a vydlobnuté oko na jedné lodi a zásoby rumu se neustále ztenčují. Tentokrát společně odpluli za tolik obzorů, že už nikdo nevěděl, kudy se vrátit zpět. Jediná cesta by byla po dně oceánu při sledování cesty z rumových lahví. Kapitán se tomu smál a hrozil svému oku, že jej tam hodí, aby viděl cestu.

Ve skutečnosti však utíkal od toho, co jej na břehu tolik sužovalo. Sám říkával, že jednou odpluje tak daleko, až se nebude moci nikdy vrátit zpět. Jeho přání se mu splnilo, ovšem příliš pozdě si uvědomil, že se mu utéci nikdy úplně nepovede. To, co jej na souši tolik trápilo, co jej dovádělo k šílenství, co jej nutilo plout stále dál, to, na co nemohl přestat myslet a od čeho utíkal čím dál častěji, měl nyní s sebou na palubě. Malého černého pasažéra, kterého jakmile objevil, ihned jej zakorkoval do vypité láhve od rumu. Tu postavil před sebe na stůl a sledoval ji svým zdravým okem. Usmíval se a díra po druhém oku se mu tvarovala v úzkou černou škvíru připomínající půlměsíc.

„Myslíš, že tam bude mít dost vzduchu?“ zeptal se starostlivě Pankáček, když přilétl do kajuty a usedl na stůl. Hladina oceánu pohupovala lodí a lampa, která visela nad stolem, se houpala ze strany

na stranu. Za kulatým okénkem se šerilo a lampa po kajutě vrhala podivné strašidelné stíny.

„To nevím... a upřímně, je mi to jedno,“ zamumlal opilý Kapitán, který se ze svého utlumení na malý okamžik vrátil do přítomnosti. Poté vzal láhev a svými suchými poprskanými rty políbil sklo. Koralína se od něj odtáhla a zavolala: „Pust mě! Slyšíš? Nejsem žádný džin!“ její jemný hlásek zněl utlumeně, že sotva unikl z láhve, zato ve skle se nesla ozvěna jako v křišťálovém chrámu, ve vlhké, chladné, třpytící se jeskyni.

„Ale! Jsem si jist, že někomu jeho přání splníš, já to sice nebyl...“ Kapitán se zadrhl, jako by si právě uvědomil, že mluví, a pak začal z jiného soudku. Rozumět mu nebylo lehké, rty a jazyk se mu vzpíraly, nechtěly mluvit, avšak on se svým opileckým mumláním pokračoval:

„Víš... nikdy jsem si nemohl vybavit, co na té Koralíně vlastně je, proč je tak jedinečná, proč pro ni dělám, co pro ni dělám, proč se tak chovám...“ Kapitán se odmlčel.

„A?“ papoušek po chvíli ticha netrpělivě pobídl Kapitána.

„A co?“ podíval se Kapitán na Pankáčka. „Jo tak! No, nikdy jsem si to nemohl vybavit, když jsem nebyl s ní. Ale jak-jakmile jsem byl s ní, stačilo chvíli se na ni dívat nebo s ní mluvit, slyšet, jak mluví, jak ti něco říká, co dělá... cokoli, prostě cokoli... bylo to zpátky a člověk, ať už byl vyléčený, jak dlouho chtěl, se tam opět vrátil, a věděl, proč...“

„Ještě kdybys věděl, co mluvíš, ty starý blázne,“ pohrdavě mávnul křídlem Pankáček.

„Já vím, co říkám! Nebo aspoň vím, co říkat chci!“ Kapitán si uhladil své řídké mastné vlasy podél hlavy.

„Opravdu? A co mělo znamenat to ‚vyléčený‘?“ zasmál se Pankáček, vzal si do drápů ořech, který se k němu přikutáel z misky, když vlna lízla bok lodi, vložil si ho do zobáku a rozkřápl jej.

„Nevím...nevím, jak jinak bych to nazval. Ona je jak nemoc, tak i lék. Ona je droga. Ona je... ona je to, čeho se chci už nadobro zbavit!“

Kapitánovy nemotorné dlaně popadly hrdlo láhve. S Koralínou se zatřásl svět. Vrávoravými a nejistými kroky Kapitán vyrazil z kajuty. Pankáček se polekal, zatřepal křídly, vyplivl ořech a vzlétl ze stolu. Dohnal Kapitána a usadil se mu na rameno.

„Co chceš?“ zavrčel Kapitán a pokračoval ve svém napodobování chůze, „chceš se dívat, jak to skoncuju?“

„Opravdu sis to dobře rozmyslel? Není to jen nějaké spontánní vzplanutí, kterého bys pak litoval?“ dotíral Pankáček.

„Nechtěj, abych tě něčím přetáhl!“ zařval Kapitán a odehnal od sebe papouška. Vzápětí vystoupal po schodech z podpalubí a přistoupil ke kraji dolní paluby, kde se opřel o zábradlí. Vedle něj se na zábradlí usadil poplašený Pankáček. „Myslíš, že to tvé šílenství opravdu vyléčí? Co?“

„Nevím, co jiného...“ zachvěl se Kapitánovi hlas.

„Jsi si jistý tím, že tam tu chudinku chceš pustit? Do té nekonečnosti? Do těch miliónů vln? Už se ti nevrátí. Nikdy.“

„Sem taky nikdy nepatřila.“

Pankáčkovi v oku zežloutlo jindy bílé kolečko. Přísně pohlédl na Kapitána, ten pozoroval červánkový obzor.

„Co když je to to, co chci?“ podíval se Kapitán na papouška, jako by zcela vystřízlivěl, „Ona mi nepatří a já jí také ne. A šťastný tu není ani jeden z nás... proč by tady měla být? Už ji nechci ani vidět, slyšíš? Tak aspoň jednou mi mé rozhodnutí nerozmlouvej a podpoř mě! Už mi není pomoci, to víš, jsme navždy ztracení uprostřed té nicoty, ale ona sem nepatří! Vidiš tu krásu, ten obzor? Nevíš, kam dopluje, kam ji to odnese, není to na nás, ani na ní.“

„Neházej ji tam, prosím tě, půjde to i jinak, uvidíš, jen ji tam neházej. Tak jí nedáš šanci, jen ji odsoudíš k jisté smrti. A ty to víš. Po tom toužíš? Proč? Opravdu jí to chceš udělat? Po tom všem? Prosím tě i za ni. Vždyť ani nevíš, jestli to opravdu chceš. Nevíš, zda toho nebudeš litovat...“ promlouvalo k němu jeho Svědomí.

„Vím!“ přerušil jej Kapitán, „teď to přesně vím! V tento moment, v tento okamžik mám jasno! Musím to udělat. I když toho budu litovat. Budu se za to proklínat! Ale raději to než jí stále tu smrt jen přát!“

„Teď máš jasno a pak mít nebudeš!“ hádal se Pankáček, „a co až nám dojde rum?“

„To mě bude trápit, až dojde. Vždyť je to jedno. Nic jednoduššího udělat nemůžu...“

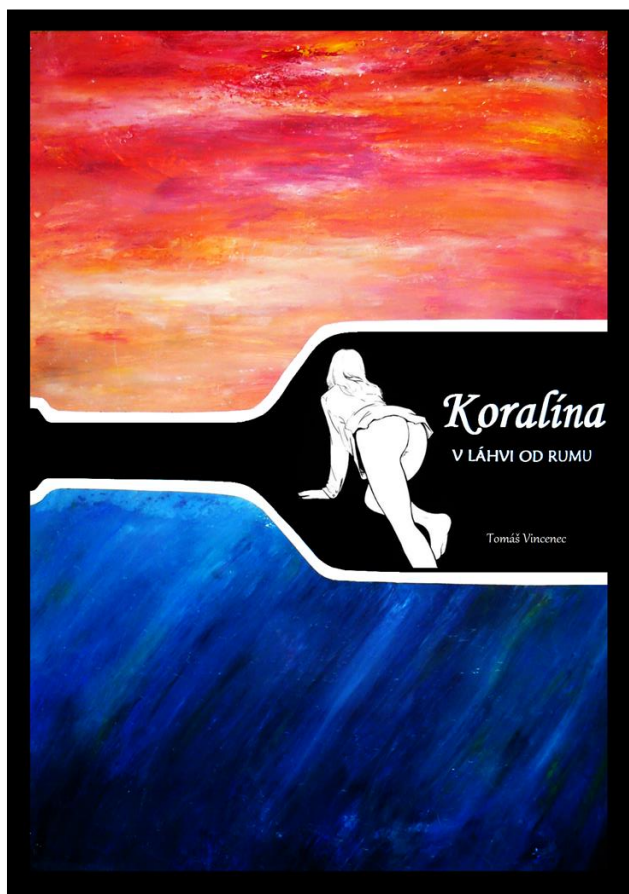
pokrčil rameny neoblomný Kapitán.

„Ona není žádný vzkaz v láhvi!“ pokořeně prohodil Pankáček.

„Pro mě ano! Ať si ji přečte také někdo jiný! Sbohem, Koralíno!“ zvolal Kapitán, s těmito slovy se napřáhl a zahodil láhev s Koralínou do oceánu.

Sklo prořízlo vzduch. Koralína vyjekla a v dálce se ozvalo tiché šplouchnutí, které v láhvi dunělo, hučelo a cinkalo jako stovka neutichajících varhan. Láhev se několikrát převrátila, pak se ustálila na hladině. Koralína, která se nemohla vzpamatovat, sledovala, jak se jachta na jedné straně stále zmenšuje, zatímco na druhé straně ji vítá barevný, umírajícím sluncem prozářený obzor. A ona byla ráda.

II. ŽIVOT VLÁČEJÍCÍ KORALÍNU S SEBOU

Jako všechny krásy, které obdivujeme, se i tato, jež Koralíně dávala tolik nadějí a nových snů, časem omrzela. Jachta byla kdovíkde, ztracená v nedohlednu. Avšak Koralína se ani jednou nezatožila

vrátit zpět. Jen stále čekala, kdy ji minulost dostihne. Věděla, že ji nesetřásla na dlouho a jako všechno se i ona jednoho dne vrátí. Její trpělivost byla dávno vyčerpaná, třebaže jí měla víc než kdokoli jiný. Nezbylo jí nic. Všude kolem ní, kam se podívala, byl pořád ten samý obzor. Tolikrát viděla, jak před tmou prchají červánky, jak všechny mizí za horizont, jako by se stáhla opona.

Stejně tak se ztratila v počtech chvil, kdy už tma není tmou, když se s příchodem dalšího dne na nebi vystřídá tolik odstínů modré, od té nejtmaší, přes chladnou ocelovou, jež brzy vyprchá a vybledne, jako by na ni slunce svítilo léta, až zbude jen světle modrý blankyt.

Všechny tyto krásy, co jí nebe každý den promítalo, si dřív fotila na svůj pomyslný fotoaparát. Jak sluneční paprsky pronikají skrze mraky a dotýkají se vody, rozptylují se a třpytí. Jak se při rozednění na horizontu střídají pásy barev. Světle žlutá, oranžová, nachová a azurově modrá, jež na druhém konci mizí v ustupující černě, a hvězdy pohasínají, jako když příliv zalije svíčky postavené v písku.

Jakmile se však toto nebeské divadlo začalo opakovat, začalo ji nudit, a fotit přestala. „Musím šetřit film,“ říkala si, když si k oku přiložila čtverec z palců a ukazováčků. Dívala se kolem sebe a hledala něco, pro co by se nadchla, ale její zaujetí záhy vyprchalo a stisknutí spouště si rozmyslela.

Dny plynuly. Zdálo se to jako věčnost. Láhev plula dál, pohupovala se na vlnách a Koralína s ní. Zpočátku jí houpání nedělalo dobře. Poté pochopila, že je to oproti jiným problémům zanedbatelné, a zvykla si. Její krásný úsměv, jenž neustále zdobil její drobnou snědou tvář, se objevoval stále méně. Ať se zkoušela zabavit

sebevíc, dlouho jí to nevydrželo. Často se potápěla do sebe, nechala se unášet myšlenkami a dlouho se nevracela. Věděla, že musí čekat. A právě toto uvědomění jí tolik ubíjelo. Proto se na to snažila nemyslet a jen dál ležela v láhvi.

„Nejsem žádný vzkaz, já jsem já, jsem cestovatel,“ opakovala si pro sebe, než ji mluvení začalo bolet a jen chraptila. Dívala se ven, do prázdna, avšak její vědomí bylo daleko od ní. A tak se střídaly dny a noci pořád dokola.

Koralína plula v novém domově, ve svém útočišti před světem. Plula za lepším zítřkem cestou strastiplnější a náročnější, než si umí kdokoli představit. Vznášela se na pomezí dvou světů. Jedna její půlka byla zde, pod širým nebem, obklopena čerstvým slaným vzduchem, jehož se nemohla nadechnout. Od toho, aby jej cítila, ji dělila tenká vrstva skla, které ji drželo při životě a zároveň ji pomalu zabíjelo. Vzpomínala na ty maličkosti, jak se vítr opíral do jejích vlasů a obličje. Obvykle ji to rozčilovalo. Nyní po něm však tolik toužila. Kéž by se mohla nadechnout podle libosti, nadechnout se z plných plic. Místo toho ji v nitru i na kůži bodal a pátil každý rumový nádech.

Druhá její půlka byla ponořená ve vodě. Láhev pro ni byla jako okno do podmořského světa. Sledovala často, co se děje pod hladinou, i když obvykle viděla jen temnou a chladnou prázdnotu. Věděla, že do ní může kdykoli spadnout, že když si ji k sobě povolá, musí tam dolů za ní. Že si ji k sobě stáhne. Obávala se toho dne a vždy, když na něj pomyslela, jemně ťukala na sklo láhve, aby se ujistila, že vydrží a v příštích chvílích se nerozbije.

Hladila jej a utěšovala, jako by jej prosila, přemlouvala ho, aby se nerozbíjelo, a to hlavně když se probouzela ze snů, jež se jí přetvářely v tu samou stejně končící noční můru. Ozve se řinkot skla. Láhev se roztrhne. A tam, kde dřív býval vzduch, je jen voda. Ta jej nevytlačí, ale pohltí. Hladina se rozestoupí. Tiše a lehce. Nikdo o tom neví. Nikdo si nevšimá. A Koralína se topí, hlubina si ji táhne k sobě. Ona se chce zachytit, nechce jít, chce zůstat na hladině. Lapá po láhvi, avšak nenalézá než střepy, které ji bodají a řezou, až ji celou zaživa rozkrájí. Červená kapka modré moře neobarví.

V poledních hodinách, když slunce pařilo nejvíce a ze zamlžené láhve se stával rozpálený skleník, přála si, aby aspoň jedna malá vlnka pronikla za ní do skleněného vězení. Jen ona, aby ji osvěžila, potěšila, nic víc. Koralína položila ruku na sklo, vlna jí byla na dotek, avšak necítila nic. Jen snila, představovala si, jak cítí, i když nevěděla, jaké to vlastně může být. A právě uprostřed jedné polední výhně, když si myslela, že je skutečně na pokraji sil, prosila ty vlny, žádala slunce, rozmlouvala s vodou i vzduchem, jejichž součástí byla už tak dlouhý čas, zatímco oni si jí sotva všimli, aby jí ulehčili.

Konečně, po takové době ji zpozorovali a vyslyšeli její prosbu. Přihnala se bouře. Slunce zmizelo za temnými zlověstnými mraky. Vichr si pohrával s láhví jako s pírkem, malou nickou. Řval a pištěl. Z toho hukotu krvácely uši. A vlnky, které si láhev mezi sebou přátelsky posílaly sem a tam, se změnilly v mohutné bestie, jež se malou Koralínu snažily zardousit. Srážely ji do temnot pod hladinu. Tam panoval klid a ticho. Jen slabé bílé světlo blesků osvětlovalo prázdnotu. Tehdy bylo volání hlubiny nejhlasiťjší. Neslo se zdola

jako ozvěna. Nešlo slyšet nic než její hlad. A tak se Koralína choulila, víčka tiskla k sobě a dlaněmi si zakrývala uši. Do toho si něco nesrozumitelného pobrukovala.

Počítala vteřiny. V tom tichu a tmě, kde jí nad hlavou zuřila bouře, se nesl tenký jemný hlásek Koralíny. A hlubina utichla. Bouře se vybila a usnula. Slunce se prodralo ven, jako by přelézalo cizí plot. Láhev vyplavala zpět na hladinu. A od té doby Koralína už o nic nežádala.

Zdalo se, že dny obrátily směr a ubíhají pozpátku. Když to Koralínu napadlo, začala se smát. Všudypřítomný pach rumu se zanedlouho změnil ve vůni, jíž se nemohla nabažit. Vychutnávala si ji, dávala jí naději, odlehčila jí. Poté se však opět změnila v nechutný odér. Zbytky výparů ji občas opily. Hlavně když se do láhve opřelo slunce. Potom se po láhvi potácela, převracela ji, vlekla se z jednoho konce na druhý a vždy se divila, jakoby jej viděla prvně. Po čase si rumového zápachu a jeho účinků přestala všímat.

Láhev se jí zevnitř mlžila, a když chtěla vidět ven, utřela rukou kousek skla. Pozorovala život, který láhev jako jediný pustila ven. Pomalu Koralínu opouštěl, snažil se od ní potají vykrást, jako by utíkal z domu oknem. Byl někde tam venku. Nemohla jej držet, jen si přála, aby její tělo směl vzít s sebou.

Jednou v noci jen tak ležela a pozorovala nebe. Zářily na něm miliony světýlek. Na ta vždycky čekala. Nikdy se jich nenabažila. Hvězdy byly její přátelé, jimž naslouchala. Vždy, když na ně pohlédla, viděla něco nového. A vždy čekala na padající hvězdu. Přála si, aby ji zahlédla. A když spadla, nepřála si nic, co by se nemohlo splnit, jen to,

aby spadla další. A ona spadla. A tak to šlo dál celou noc. Koralína se těšila společností hvězd až do doby, kdy se s ní musely rozloučit, když šly spát a ji nechaly o samotě bdít. Nejsmutnější byla, když se v noci nebe zatáhlo a ona se se svými společníky nesetkala. Nadcházející den byl pak nekonečně dlouhý. Avšak to se na otevřeném moři stávalo jen zřídka.

Často si s hvězdami hrála. Nenacházela v nich žádné souhvězdí. Žádné neznala. Proto si tvořila vlastní. Prstem táhla čáru po oroseném skle a spojovala s ní světýlka do různých obrazců. Jakmile se sklo opět orosilo a jedinečné souhvězdí zaniklo, začala tvořit nové nebo jen dělala obličej a pozorovala se v odrazu skla. Už si ani nebyla jistá, jestli je to její tvář nebo si z ní odraz dělá legraci. Pořád ještě měla sílu, aby se tomu smála. Tu a tam kolem ní proletěl ten malý jasný okamžik, ve kterém si uvědomila, proč tam vlastně je. A v duši měla mír, jenž se hned potom vytratil.

Nemohla uvěřit, že na celém širém oceánu, možná na celém širém světě, je jen ona. Že cesta, po které se vydala, možná nikam nevede. A tak se dál nechala unášet. Malá krásná dívka v láhvi. S krátkými čokoládovými vlasy, kterými se vysmívala větru. S hnědýma očima, ve kterých se odrážela temnota čekající hlubiny. Se sladkými růžovými rty plnými touhy, jež políbily červánkové nebe, a rovnátky, která nesnášela, a s něžným nepatrným ráčkováním, jež ji dělalo roztomilou, sladkou a úplnou.

Měla v sobě žár, který nesměl nikdy pohasnout. A taky nepohasl. Jen jí z něj občas někdo kapku ukradl. Nebyla plná života, to život byl plný Koralíny. Plula za ním a on na ni čekal. Někde za tím obzorem

se nacházelo světlo jejího života. Věděla, že to bude dobré. Nakonec. V to věřila. Věřila natolik, až jej stvořila. Avšak zatím na tom širém moři byla stále sama. A pomalu přicházela o rozum.

III. KORALÍNA V KAROLÍNĚ

„Je to pohled, v němž by se ztratil nejeden romantik,“ vyřkl chlapec, který seděl s dívkou na malé nízké lavičce na okraji světa.

„Je to krásné,“ řekla dívka sledující nebe. Nevšimla si, že se chlapec dívá na ni.

Seděli vedle sebe, avšak jeden z nich byl na tom místě sám.

Dva lidé seděli vedle sebe na té vratké lavičce a mezi nimi bylo místo pro třetího.

Seděli na tom sbitém prkně a sledovali nejkrásnější výhled, jaký člověk může spatřit. Avšak jen jeden z těch dvou lidí se na něj skutečně díval. Síla okamžiku, uchvacující pohled, ozvěna bušících srdcí, to vše se na tom místě potkávalo. Ale pro každého to znamenalo něco jiného.

Lavička stála na konci světa. Jen pár kroků vpřed po cestě, která vede do nikam, pouze strž, země končící tak, jako by ji někdo ukousl. A přesto nikdo nezjistil, kde opravdu končí, kam se dostane, pokud spadne. „Opravdu spadne? Nebo poletí?“ pravila dívka, když na to místo přišla prvně.

Vedle lavičky stál košatý strom. Jako by se nenápadně shýbal nad lidi, co pod ním stanuli, a naslouchal. Jako by nabízel, že v jeho stínu jsou jako v neviditelné bublině v bezpečí. Byla to scenérie jako přichystaná z kulis. Avšak nejsilnější kouzlo této krajiny měl onen nadpřirozený výhled. A to od okamžiku, kdy sem přišla ta krásná

dívka. Jako by právě ona vnesla to okouzlení. Už si jej nikdy neodnesla s sebou, protože se stala tím místem.

Místo bylo pořád stejné. Jen v očích lidí se měnilo. Opravdu byla tato dívka inspirací pro vesmír, jenž pro ni stvořil tento kout? Jen odtud, ze samotného okraje, se mohla rozhlédnout, aby viděla, co potřebovala vidět.

Okraj světa s výhledem na vesmír. V dohledu se pomalu valil fialový plynný obr s tlustým třpytícím se prstencem, jehož krajní lem se zdál být tak blízko, že by do prachu a vznášejících se kamenů mohla vstoupit. Opodál rotovala další planeta. Srpek velké oranžové kuličky s pásem obepínajícím rovník se vynořil ze tmy. Podle jejich pohybu vůči kraji světa byla jedna z nich vždy blíže než druhá. A druhá mezitím schovaná v zákrytu. Pohybovaly se jako vesmírné váhy.

Na černém plátně v dáli svítila velká jasná hvězda, již konkurovaly miliardy malých třpytek všude kolem. A to všechno bylo zahaleno rudým závojem mlhoviny, která vypadala, jako když se červený pruh barvy zapouští ve vodě. Rozprostírala se od jedné planety ke druhé, přímo na očích lidí, co posedávali na lavičce.

„Sakra,“ zaklela dívka se svým sladkým nepatrným ráčkováním, když sem přišla a spatřila tu nádheru, „zapomněla jsem si foťák!“

Jakmile se nejjasnější hvězda, jež tak hřejivě zářila, při svém věčném putování po rozlitém inkoustu dostala za mlhovinu, rozzářila se rudě a krajina se ponořila do intimních načervenalých odstínů. Člověk měl pocit, že tu mlhovinu cítí. Jak voněla. Mírný vánek, který přicházel z toho směru, s sebou nesl vůni cukrové vaty.

Když se dívka toulala někde mezi hvězdami, chlapec váhal. Avšak když se k němu dívka stále nevracela, odhodlal se a dotkl se jí. Pohládl ji po stehně. Dívka se sice očima stále ztrácela v dálkách, avšak její mysl byla již zde, to poznal. Prve nohou mírně ucukla, jakoby si myslela, že to byl omyl. Že zavadil nechtěně. Pak si ale uvědomila, že se jí dotkl záměrně. A věděla, že tento dotek pro něj znamenal mnoho, víc než pro ni. Ale co za myšlenky jí probleskovaly hlavou, netušil. Neříkala nic.

A tak se chlapec se svým nejistým dotekem odhodlal znovu a stiskl jí ruku.

„Co to děláš?“ odsekla nechápavě dívka a pohlédla na chlapce.

Ten ji vzal za ruku a otočil ji k sobě dlaní. Pohlédl na její zápěstí, které bylo poseto jizvami. Některé byly už staré, dávno zhojené. Jiné čerstvější, ještě fialové. Na jedné se držel strup. Každá byla jinak dlouhá. Některé byly jen malými čárkami. Jiné se podélně táhly dál. Předbíhaly ostatní. A některé pokračovaly ještě dál, za hranici, kam směly. Jedna z nich, ta nejdelší, byla jako kometa, co za sebou táhla ocas dlouhý téměř do půlky předloktí, avšak začátek se ztrácel mezi ostatními. A každá z nich, jak ta malá, tak i velká, jak zhojená, tak i čerstvá, něco znamenala.

Dívka byla v rozpacích, nevěděla, co dělat. Chtěla mu ruku vysmeknout, ale on ji držel.

„Pust...“ špitla. Chlapec zvedl oči a pohlédl na ni.

„Je zajímavé, že to, co jsem viděl, ti provedl úplně někdo jiný než ta dívka, na kterou se dívám právě teď.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se dívka a hlas se jí přitom chvěl. Nechtěla o tom mluvit. Nechtěla, aby o tom věděl. Avšak zároveň přemýšlela, jestli si s ním o tom může promluvit. Jak ale mohla vědět, že je vedle ní opravdu někdo, kdo ji bude poslouchat? Byl si tak jistý, jakoby věděl, jak budou vypadat následky jeho jednání. Bilo jí srdce, cítil její tep. Možná nebyla dost silná, aby o tom mohla mluvit. Možná si myslela, že by ji nepochopil. A nemínila se o to ani snažit. Třebaže by rozuměl. Ona věděla, co každé to znamená, jimiž měla pokryté zápěstí, znamenalo, on se však mohl jen domnívat. A domněnky mohou být kruté.

„Ta, co je v tobě. Je tvou součástí. Vím o ní,“ pravil chlapec.

„Tomu bys ty nerozuměl,“ zamumlala dívka a poté zpřísnila tón, „a pust mě!“ Trhla sebou.

„Ještě počkej!“ zastavil ji chlapec a druhou ruku přiložil na zápěstí. Za okamžik ji pustil. Dívka pohlédla na zápěstí, které bylo bez jediné jizvy, jediného škrábnutí. Všechna je měl nyní na zápěstí chlapce.

„Ale jak... jak jsi to udělal?“ nechápavě řekla dívka a pohlédla s údivem na chlapce.

„Kéž bych to tak uměl, kéž by to šlo... kéž bych to uměl vyléčit do hloubky. A kéž by to tak zůstalo. Ale vím, že nezůstane,“ chlapec zesmutněl, jakoby selhal.

„Děkuju ti za to,“ řekla dívka, „ale to nebylo to hlavní, co potřebovalo zahojit.“

„Já vím. Ale obávám se, že víc toho nedokážu...“ odvětil chlapec a podíval se dívce do očí. Její krása jej utěšovala.

A mezitím se Koralína, která se opuštěná choulila uvnitř a která do tohoto okamžiku pobývala na jediném slabém světle, jehož paprsky dovnitř pronikaly skrz rány v zápěstí, ponořila do všudypřítomné tmy.

IV. NOČNÍ MŮRA

Jakmile světlo pohaslo, Koralína se začala bát. Všude kolem ní byla jen tma, v níž nešlo vidět nic a zároveň vše. Ve tmě se člověk nikdy nedozví, jestli to, co vidí, skutečně existuje, nebo ne.

Koralína se schoulila a objala si kolena. Sklonila hlavu a zavřela oči.

„Nikdo tu není, nic tam v té tmě není...“ opakovala si tak tiše, že si nebyla jistá, jestli to říká nahlas nebo jen v duchu. Snažila se ignorovat zvuky, které kroužily kolem ní. „Není to skutečné, nic není skutečné. Kéž by sem pronikl aspoň malý paprsek světla,“ vzlykala. Poté zvedla hlavu a zvolala: „Slyšíš! Pusť mi sem aspoň trochu světla! Prosím tě! Nenechávej mě tu po tmě samotnou...“

Pak najednou ucítila světlo, jak jí dopadá na víčka. Pomalu otevřela oči, ale zjistila, že je nad ní stále tma. Jen kolem ní ustupovala. To Koralína zářila. Ne silně, ale aspoň natolik, aby ji to uklidnilo.

Chvilí tam jen tak seděla. Pozorovala se, jak svítí. Rozptýlilo to její strach. Poté se rozhlížela všemi směry, ale neviděla nic než tmu. Dál než kolem sebe neviděla. Za dalších pár okamžiků se přemluvila, aby vstala. Odhodlala se jít dál. Procházela skrz tmu. Nahmatala stěny, které hřály. Nějakou dobu se jich držela. Byla přesvědčená, že ji musí někam dovést. Poté ale stěna skončila a Koralína se jí pustila. Znovu už ji nahmatat nedovedla. A tak pokračovala šmátrajíc rukama kolem sebe. Ale tma, kterou bloudila, nikde nekončila. Možná chodila v kruzích. Možná už dávno ztratila směr. Vůbec netušila, kde je, a jak

se tam dostala. A cestu zpátky by už také nenašla. Nezbyvalo, než jít vpřed.

Naslepo šla dál černotou, než se odněkud ozval hlas: „Když někoho ve tmě nevidíš, neznamená to, že on nevidí tebe.“

Jen slabý šepot. Pouze ozvěna. Koralína se rozhlížela kolem sebe, nikoho neviděla. Zrychlila svůj krok opačným směrem, než odkud se nesl hlas. Avšak zanedlouho se ozval znovu. Jen tichý chrapot. Smál se: „Tmu ve tmě neuvidíš,“ ozvalo se hlasitěji než předtím.

„Jen nešťastný člověk ví, co je štěstí!“ bylo to blízko. „Jsi šťastná, Koralíno?!“ šlo ze směru, kam utíkala. Zastavila se a ztuhla, neorientovala se, ale nohy jí neposlechly a rozhodly se pro úprk. Našlapovaly tiše a nejistě, jako by se před Koralínou nechtěly prozradit. Nejdřív pomalu couvaly, ale pak se zastavily a zdřevnatěly jako zbytek jejího těla. Jakmile se hlas ozval znovu, byl hlasitější, nesl se ze tmy přímo za Koralínou: „Já se tě bojím víc než ty mě.“

Koralína se polekala. Otočila se a její slabé světlo putovalo tmou, až ozářilo postavu, jež se před ní skrývala. V ten moment osoba cukla hlavou, jako by ji Koralínino vyhasínající světlo pálilo a oslepovalo. „N-ne, nechci, abys mě viděla.“

„Co jsi zač?“ vykřikla Koralína, jakmile popadla dech.

„Ne co, ale kdo,“ opravil ji dotčeně.

„Tak kdo?“ špitla.

„Ten, koho se nemusíš bát, Koralíno!“ přesvědčoval ji tvor.

„Jdi ode mě dál, slyšíš?“ okřikla jej Koralína a tvor ustoupil do přitmě. Koralínino světlo rýsovalo jeho siluetu začínající stejným odstínem černi, jakou měla všudypřítomná noc, a končící stínem

plazícím se po beztvaré zemi za ní. Koralína si prohlížela jeho tělo nejméně jednou tak vysoké jako ona.

Podle tvaru stínů nejvíce rozpoznávala obličej. Byl bledý a podivně velký. Pokožku měl tenkou a křehkou jako z papíru. Jako by se měla při sebemenší grimase potrhát. Nebyla si jistá, ale připadalo jí, že nemá oči. Místo nich měl po obvodu holé hlavy několik kulatých černých děr. A v ústech velkých přes půlku obličeje, ohraničených bledými papírovými rty, měl několik řad černých špičatých zubů. Byl to tvor, jenž se drží tmy. Ten se jí nebojí, ale je v ní doma, skýtá pro něj útočiště. Nikdo jej tam nevidí, ale on tam přesto je. Zachumlaný do temnoty.

„Pálí tě mé světlo?“ zeptala se Koralína tvora a nedávala na sobě znát jakýkoli strach.

„Ano, pálí...“ ozval se hlas ze tmy a udělal krůček do světla. Koralína se nepohnula.

„A-ale to nevádí,“ dodal a usmál se, přičemž vycenil své zuby, a jeho křehká papírová pleť přitom popraskala. Z puklin se mu řinula černá zapáchající tekutina.

Vzduchem zavál hnilobný pach.

„Ch-chci k němu blíž. Chci ho cítit. M-mám to rád. Co nejvíc,“ koktal tvor a Koralína jen nechápavě kroutila hlavou.

„Prosím,“ promlouval ke Koralíně, „chtěl bych se jej dotknout. M-můžu? Prosím. Jen pojď blíž. Je to bolestivé, ale vděčné. Nikdo nepochopí tvou sílu. Tu sílu, jakou mě táhneš k sobě. A úlevu, jakou mi přinášíš.“

Koralína, opita jeho slovy, jimž bez jakýchkoli pochyb uvěřila, se pomalu začala sunout blíž.

„T-tak blízko jsem k němu ještě nebyl,“ culil se tvor a díval se svými dírami na Koralínu, jako by byl okouzlen. Jako je hmyz lákán žárovkou.

„Jak to myslíš?“ vzpomatovala se Koralína a zadrhla se.

„Pozorují tě ze tmy už dlouho, Koralíno,“ říkal s naprostou nevinností, „tvé světlo, já ho vidím. Hřeje. Láká. Pálí mne. Nechám se spálit. Vždy, když je kolem tebe tma. Nevidíš mě. Ale já tebe ano, Koralíno. Jsem tam! Vidím tě ve tvých snech,“ zasmál se tvor a Koralína se začínala bát. Udělala krok zpět, avšak tvor ji následoval. „Proč?“ zašeptala Koralína, rty se jí křivily strachem.

„Ať už tomu uvěříš, nebo ne, jsi světlo mého života, Koralíno,“ řekl tvor a přistoupil k ní blíž.

„S-stůj! Slyšíš? Nechod' ke mně!“ Koralína natáhla ruku před sebe a tvor se zastavil.

„Nechci po tobě, abys chodila ke mně do temnoty. Zůstaň tam, kde jsi. Jen mne nech, prosím, následovat tě. Nech mě přiblížit se k tobě. Jen malinko. Pusť si mne k sobě blíž. Nenechávej mě tu. Nepřipravuj mě o to světlo,“ naléhal zoufale tvor a Koralína od něj ustupovala.

„Ne! Drž se ode mě dál. Je ti to jasné? Zůstaň v té tmě a neber mi světlo. Nedovolím ti to!“ odsekávala mu Koralína a ustupovala dál, až se z tvora stala opět jen silueta v šeru.

„Ale ty jsi světlo mého života! Mně nevadí, že já tvé nejsem a nikdy nebudu. Jen mě nech... nemám na výběr,“ stále naléhala silueta.

„Ne! Zůstaneš tam! Nebudeš mě sledovat! To světlo není pro tebe. Neměl bys ho vidět. Ty ne...“ chvěl se hlas Koralíně, ale nyní spíš hněvem, než strachem.

„To neříkej. Nedělej mi to, prosím... Bez toho světla jsem ztracený,“ panikařil zoufalý stín.

„A má být?“ šklebila se Koralína a pohrdala tvorem z temnot.

„Já si ho stejně vezmu, Koralíno...“ rozchechtala se silueta a Koralína z ní nespouštěla oči. Vzduchem se linul zápach černé tekutiny. Stín tvora se najednou začal měnit. Z hlavy, z těch otvorů, které v ní měl, začalo něco vyčnívat. Něco obrovského vylézalo ven. Vypadalo to, jako by to rostlo, za doprovodu hlasitého lomozu. Koralína se zděsila, když spatřila, že těch tenkých dlouhých věcí se ven sune osm.

„Ve tmě jsem vždy s tebou. Visím nad tebou a sleduji, jak v noci spíš. Párkrát jsi mne již zahlédla, když jsem nestačil po tom, cos rozlepila víčka, včas zmizet. Ale než sis mě uvědomila, než jsi zaostřila svůj rozpačitý pohled, byl jsem pryč.“

Tvor rozpohyboval svých osm dlouhých nohou. Zapřely se a vznesly jeho lidské tělo do vzduchu. Koralína se otočila, spustila oči z osminohého tvora a rozběhla se kupředu. A tvor se na svých štíhlých chlupatých nohách vydal za ní. Koralína udýchaně kličkovala noci. Ohlížela se, nic než tmu však neviděla. Jen slyšela to ťukání osmi nožiček, které ji pronásledovalo. Obkličovalo ji. Zastavila se. Hrál si s ní. Pobíhal kolem ní. Přestože jej neviděla, cítila pohyb vzduchu. Slyšela cupitání, které znělo jako rychlé klepání podpatků.

„Mám tě! Víím, kde jsi. Víím to. Jsi v pasti,“ hlas se ozýval odevšud. Poletoval kolem ní a Koralína nevěděla, kudy dál. Byla ztracená.

Vtom se nedaleko od ní protrhla černota. Seshora pronikal tenký proužek světla. Dopadl na skleněnou láhev, která ležela pod ním. Koralína se k ní rozběhla. S příchodem světla se to její stalo neviditelným.

„Né!“ zařval zlostně osminohý tvor. Temno se znovu rozestoupilo. Objevila se nová trhlinka nedaleko od té první. A láhev se leskla stále víc, jako vystavený exponát pod reflektory. Nato se objevila další trhlinka, rovnoběžná s předešlými dvěma, byla však kratší než ony. Stačilo to, aby světlo naplnilo láhev.

Koralína doběhla k jejímu hrdlu, pod nímž ležel korek. Odrazila se od něj. Nebyla to ani otázka vteřiny. Vklouzla dovnitř. V hrdle se otočila, spustila ruce a popadla korek. Rychle jej zastrčila do hrdla a láhev zašpuntovala zevnitř. Nešlo to lehce. Mezi korkem a sklem se Koralíně zadrhly ruce. Ve spěchu jimi trhla a sedřela si kůži z kloubů. Poté od korku odstoupila a sklouzla se hlouběji do láhve. Dívala se skrz sklo, ale noční zvíře neviděla. Sledovala jen svůj odraz na skle.

Najednou se před láhví objevily čtyři článkované nohy. Koralína se ohlédla, v tom se na druhé straně zabodly do země zbylé čtyři nohy. Na krčících se člancích snášely tělo tvora nad Koralínu, až se nohama dotkl chladného skla. Světlo pronikající temnotou jej pálilo, přesto jeho tvář s vyceněnými zuby sledovala Koralínu. Tvor na ni promluvil: „Sama si za světlem jdeš, a mě nenecháš?“

Vydešená Koralína se přitiskla ke sklu láhve. Pavouk pokračoval: „Dal bych ti všechno. Ale ty bys chtěla stále víc...“

„Přestaň!“ okřikla jej.

„Zavrtám se do tebe. Dostanu se ti pod kůži. Tak hluboko, že už mě odtamtud nedostaneš. Budu v tobě. Stanu se tvou součástí...“ škodolibě se chvástal Pavouk.

„To se nikdy nestane! Běž pryč! Slyšíš?“ zoufale volala Koralína.

„Myslíš si, že se k tobě nedostanu? Myslíš, že jsi tam v bezpečí?“ zařval posel tmy a zmizel ze světla. Nohama strčil do láhve a ta se roztočila. Drápy na konci posledních článků škrábaly po skle.

Koralína se rozhlížela kolem. Ozývalo se jen cupitání nožek. Proběhly kolem. A pak znova. Přeběhly po láhvi, ozval se cinkot, ale než zvedla oči, už byly pryč. Potom vše ustalo, láhev se zastavila. Jen Koralínino hlasité dýchání se neslo tichem. Najednou se ozvala silná rána. Sklo zadrnčelo. Po obvodu láhve se táhla prasklina.

„Ne, prosím tě, vydrž to,“ plakala Koralína, „nepouštěj ho sem za mnou.“

Vtom zavrzel korek a začal se pomalu vysouvat ven. Koralína k němu přiskočila, držela jej všemi silami, ale kvůli krvi z odřených rukou jí klouzal. A tak se odplazila až na druhou stranu ke dnu láhve a čekala.

Špunt mlaskl, hrdlo bylo volné. „Nech mě být!“ zvolala, hlas se jí chvěl tak jako její tělo. A najednou se ve skleněném kruhu objevil usmívající se obličej nějaké dívky, která volala: „Klid, rumová pralinko, už je pryč, můžeš vylézt. Jestli se ti to zdálo jako noční můra, počkej si na ty, kterými budeš muset ještě projít. Zatím jsi na začátku. Toto je teprve čtvrtá!“